

ת"פ 17520/03/14 - מדינת ישראל נגד אשרף אבו אלהווה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 17520-03-14 מדינת ישראל נ' אבו אלהווה (עציר)

בפני כב' השופטת שירלי רנר

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מירה מטאנס מפרקליטות מחוז
ירושלים

נגד

אשרף אבו אלהווה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד דוד ברהום

החלטה

בקשה להורות על חילוט תפוס.

1. הנאשם הורשע בעבירה של הובלת נשק ודינו נגזר ביום 31.12.14.

לאחר שמיעת גזר הדין ביקש ב"כ הנאשם להורות על החזרת רכב אשר נתפס על ידי המאשימה בעת מעצרו של הנאשם ואשר בו מצוי היה הנשק נשוא ההרשעה.

ב"כ המאשימה ביקש להגיב בכתב לבקשה וניתנה החלטה המתירה זאת.

2. בהודעתה מסרה המדינה כי היא מתנגדת להחזרת הרכב ובית המשפט התבקש להורות על חילוטו בהתאם להוראת סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969. בבקשה צויין כי הרכב רשום על שם אמו של הנאשם כאשר אין ברשותה רישיון נהיגה, וכאשר במסגרת ניהול ההוכחות הוכח כי הרכב נמצא בשימוש הבלעדי ובבעלותו המהותית של הנאשם. האם גם לא ביקשה להחזיר את הרכב בשום שלב של ניהול התיק. לטענת ב"כ המאשימה הרישום הפורמאלי הוא למעשה רישום פיקטיבי. מאחר והרכב שימש לביצוע העבירה והוכח כי הוא בבעלותו המהותית של הנאשם, התבקש בית המשפט בהתאם להוראת סעיף 39 האמורה להורות על חילוט הרכב.

בתגובת ב"כ הנאשם נטען כי יש לדחות את בקשת החילוט מאחר והוגשה בחוסר תום לב וגם לגופו יש לדחותה. חוסר תום לב מתבטא בכך שבשום שלב, לא בכתב האישום ואף לא במסגרת הטענות לעונש לא ביקשה המדינה את חילוט הרכב. המדינה לא יזמה את החילוט אלא ביקשה אותו לאחר שהעניין התעורר ביוזמת הנאשם. לטענת ב"כ הנאשם העובדה שהאם לא ביקשה את הרכב חזרה כל עת התנהלות המשפט אינה רלוונטית מאחר וכל עוד לא הסתיים הדין לא ניתן היה לדעת איזה עונש יוטל על ידי בית המשפט והאם הרכב יחולט. מוסיף וטוען ב"כ הנאשם כי בית המשפט

העליון הכיר בכך שחובת תום הלב חלה גם בהליך הפלילי ויש לראות בבקשה משום חוסר תום לב ולדחותה אך בשל כך. לגופו טוען ב"כ הנאשם כי אמנם למדינה הסמכות לבקש חילוט חפצים גם לאחר גזר הדין אך ההיגיון מחייב כי בקשה מעין זו תוגש לגבי חפצים שמעצם טיבם אמורים להיות מושמדים כגון סמים, נשק או חפץ פסול אחר מה שאין כן בענייננו. גם לא מתקיימים בענייננו לטענת ב"כ הנאשם תנאי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי שכן הנאשם אינו הבעלים של הרכב והרכב גם לא ניתן לו כאמצעי לביצוע העבירה. לטענת ב"כ הנאשם החילוט בשלב זה פוגע באיזון שכבר נוצר בגזר הדין בין רכיבי הענישה השונים ואף פוגע בצד ג', היא אימו של הנאשם. עוד מציין ב"כ הנאשם כי הנשק הובל במשך זמן קצר ביותר ברכב.

3. בדיון שהתקיים התייצבה גם אמו של הנאשם.

ב"כ המאשימה טענה בדיון כי השימוש ברכב היה שימוש מהותי למעשה העבירה ולנוכח חומרת העבירה התקיימו התנאים הנדרשים בפסיקה לחילוט. ככל הנוגע לטענת חוסר תום הלב טענה ב"כ המאשימה כי בפסיקה נקבע כי אין חובה לצרף בקשת חילוט רכב יחד עם הגשת כתב אישום וכעולה מהוראת החוק עצמה ניתן לבקש זאת גם לאחר גזר הדין. עוד טענה המאשימה שלאחר שמיעת הסיכומים בנובמבר היה כבר ברור כי החפץ אינו דרוש כראיה ועל כן היה ברור כי מתבקש חילוטו ולא הוגשה כל בקשה להחזרתו.

ב"כ הנאשם שב וטען בדיון כי התנהלות המדינה "שנזכרה" לבקש את חילוט הרכב רק לאחר שהנאשם ביקש את החזרתו לאחר השמעת גזר הדין נוגעה בחוסר תום לב. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הנאשם אינו הבעלים של הרכב וכי החזרתו לא נתבקשה קודם לכן מאחר ולא ניתן היה לעשות בו שימוש שכן גם אחיו של הנאשם היו עצורים. ב"כ הנאשם שב והדגיש כי חילוטו של הרכב בשלב זה יש בו כדי לפגוע באיזון שנקבע במסגרת גזר הדין.

4. כעולה מהדיון המדינה מסתמכת על חלופת סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי הקובעת כי **"עלאף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32 או שהגיע לידיה משטרה כאמור בסעיף 33 אמה אדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ אולגבי והוא בעל החפץ; דין צוזה כדין עונש שהוטל על הנאשם"**.

ההלכה היא כי לנוכח הוראת סעיף 39(ג) לפקודה ניתן לעתור לחילוט גם לאחר גזר הדין ואף ניתן לעשות כן שלא במסגרת בקשה בכתב אלא כתגובה לבקשת הנאשם להחזיר את החפץ כפי שאירע בענייננו (ר' רע"פ 5776/05 **אודי ראובן נ. מדינת ישראל**). לנוכח האמור דין הטענה ולפיה נגועה בקשת החילוט בחוסר תום לב לאור עיתוי הגשתה, דינה להידחות.

הסמכות להורות על החילוט קיימת איפוא גם בשלב זה, והשאלה היא האם יש מקום לעשות שימוש בסמכות זו.

המבחן שנקבע בפסיקה לעניין הפעלת הסמכות הוא **"מהותה ועוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה"** וחומרתה של העבירה (ע"פ 4148/92 **מועד נ. מדינת ישראל**) **"ובשים לב למכלול הענישה בנסיבות העניין"** (ע"פ

2963/13 מדינת ישראל נ. פלוני)

5. בעניינינו הורשע הנאשם בעבירה של הובלת נשק כאשר הנשק הובל כשהוא מוסלק מתחת למושב האחורי ברכב. קיימת בנסיבות העניין זיקה חזקה בין החפץ (המכונית) לבין העבירה של הובלת הנשק בה הורשע הנאשם.

מאחר ויש להשקיף על החילוט כחלק מהעונש המוטל על נאשם, טוב הייתה עושה המאשימה לו היתה עותרת לחילוט הרכב בטרם גזר הדין וזאת על מנת שיתאפשר לבית המשפט לבחון כיצד משתלב החילוט במערך רכיביו האחרים של גזר הדין (ר' ע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ. מראד זיתאוי). עם זאת, גזר הדין בעניינינו של הנאשם אינו כולל רכיבים כספיים ולא ניתן לאמר כי אילו הוגשה בקשת החילוט מלכתחילה היתה תוצאת גזר הדין משתנה. יש על כן לדחות את הטענה כי בהחלטת החילוט מופר האיזון שבגזר הדין.

6. האם יש מקום למסקנה אחרת לנוכח העובדה שהמכונית רשומה במרשם על שם אמו של הנאשם? אינני סבורה כן.

הרישום במרשם הוא דקלרטיבי ולכל היותר מהווה ראיה לכאורה הניתנת לסתירה בשאלת הבעלות.

כבר נפסק כי מידת ההוכחה הנדרשת להוכחת הבעלות לצורך סעיף 39 לפקודה היא זו הנדרשת במשפט האזרחי (ר' רע"פ 5776/05, לעיל).

הנאשם בעניינינו נתפס עם הרכב וכעולה מהכרעת הדין עושה בו שימוש בלעדי. האם אינה בעלת רישיון נהיגה ולא עתרה במשך הזמן הממושך שחלף מאז נתפס הרכב להחזרתו. בנסיבות אלו יותר מסתברת האפשרות כי הנאשם הוא בעל הרכב מהאפשרות האחרת.

לנוכח האמור, המעשה בו הורשע הנאשם וזיקתו לחפץ נשוא בקשת החילוט, אני מורה על חילוט הרכב.

בדיון ביקשה ב"כ המאשימה גם את חילוט הנשק שנתפס ואני מורה כמבוקש.

לבקשת ב"כ הצדדים בתום הדיון, אני מורה על עיכוב ביצוע ההחלטה עד ליום 19.4.15.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשע"ה, 02 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.